U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **P. G.,** zastoupená JUDr. Davidem Jarošem, advokátem se sídlem Jílovská 1167/71a, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, **odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2015, č. j. OAM-16/ZA-ZA06-ZA14-R2-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2016, č. j. 2Az 23/2015 – 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 18. 8. 2016, č. j. 2Az 23/2015 – 52, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 22. 5. 2015, č. j. OAM-16/ZA-ZA06-ZA14-R2-2011 jímž ministerstvo rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Jednotlivé stížní námitky jsou stručně reprodukovány níže v rámci jejich vypořádání.

[3] Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[4] Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[5] O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná též pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[6] Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

[7] Pokud se jedná o námitku, že soud nesprávně posoudil stěžovatelkou uváděný skutkový stav, neboť již v řízení před žalovaným správním orgánem byla porušena ustanovení § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu a správní orgán se důsledně nezabýval všemi stěžovatelkou uváděnými okolnostmi, lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS. V něm byl vysloven závěr, že *„[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o*

pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti." (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 98/2008 – 75 a ze dne 29. 8. 2015, č. j. 9 As 123/2015 – 34). Lze poznamenat, že napadená rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl řádně a správně právně vyhodnocen.

[8] Stěžovatelka dále namítala, že argumentace žalovaného o nedostupnosti specializované zdravotnické péče nekoresponduje s obsahem Informace MZV ze dne 17. 4. 2014, a ohradila se proti obsahu sdělení Informace sítě „důvěrných lékařů".

[9] Je nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí ministerstva v rozporu s předmětnou zprávou nebylo. Nejvyšší správní soud judikoval, že *„[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)*" (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71). V daném případě není důvodu pochybovat o objektivitě Informace MZV ze dne 17. 4. 2014, Průzkumu zdravotního systému Světové zdravotnické organizace (WHO) za rok 2013, Informace sítě „důvěrných lékařů" ze dne 26. 3. 2013 a ze dne 12. 3. 2014 a výpisu z Infobanky ČTK ke dni 14. 2. 2014. Nejvyšší správní soud shledal, že jak zdroje, tak zjištěné informace, splňují všechny shora uvedené požadavky.

[10] Pokud jde o námitku, že zdravotní péče je v zemi původu stěžovatelky pro osoby jejího věku a sociálního postavení, jakož i v kombinaci diagnóz v podstatě nedostupná, a návrat do Arménie by tak mohl znamenat přímé ohrožení stěžovatelky na životě, což by představovalo nehumánní přístup ze strany České republiky a vystavilo by stěžovatelku riziku vážné újmy - nelidského a ponižujícího zacházení ze strany domovského státu, a tedy porušení práv vyplývajících z čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, lze odkázat na předcházející judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud opakovaně vyslovil, např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu. V rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89, pak uvedl, že nelze vyloučit, aby doplňková ochrana byla udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí (v citovaném rozsudku se jednalo o HIV/AIDS) i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, která by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Z výše označených zpráv vyplývá, že poskytování zdravotní péče v Arménii se však této úrovni zdaleka neblíží. Omezené prostředky stěžovatelky na zaplacení nákladné zdravotní péče nelze vykládat jako mučení ani nelidské či ponižující zacházení ze strany domovského státu.

[11] Co se týče stěžovatelkou namítané nutnosti aplikace směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004, příp. směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen „směrnice 2011"), která první směrnici nahradila, a to aplikace v přímém účinku a v extenzivním výkladu, neboť dle stěžovatelky nebyla do českého právního řádu transponována, je třeba předně uvést, že k transpozici došlo, konkrétně do zákona o azylu, a to včetně poukazovaného článku 23 směrnice 2011 o zachování celistvosti rodiny. K rodinným poměrům jako azylově relevantním důvodům se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v usnesení ze dne 19. 6. 2014, č. j. 7 Azs 13/2014 – 52, kde konstatoval, že „*...trvalý pobyt syna stěžovatele na území České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou taxativně stanovené v zákoně o azylu, z něhož vyplývá, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele.*" (srov. též usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, a rozsudek ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 – 57). Uvedené závěry jsou plně aplikovatelné na situaci stěžovatelky, která žádá o mezinárodní ochranu i z důvodu trvalého pobytu jejích dvou dětí na území České republiky.

[12] Stěžovatelka rovněž namítla, že se městský soud ve svém odůvodnění nevypořádal s výtkou, že žalovaný v řízení o žádosti mylně a neúplně, resp. zavádějícím způsobem informoval stěžovatelku o možnosti jiného pobytového režimu v ČR. Na straně 7 napadeného rozsudku je uvedeno, že *„[p]okud by vytýkaná vada řízení měla spočívat v tom, že správní orgán mylně a neúplně, resp. zavádějícím způsobem informoval žalobkyni o možnosti jiného pobytového režimu v České republice, konstatuje soud, že by se i případná nesprávnost, pokud by k ní v řízení došlo, bezprostředně neodrazila ve vydaném rozhodnutí a na jeho správnost resp. zákonnost by neměla žádný vliv.*" Městský soud se tak zcela zřejmě citovanou námitkou zabýval, její vypořádání lze označit za dostatečné, a rozsudek za přezkoumatelný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu k přezkoumatelnosti, zejména rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS).

[13] Závěrem stěžovatelka zpochybnila způsob, jakým se žalovaný dle jejího názoru paušálně vypořádává se žádostmi o mezinárodní ochranu podle země původu žadatele, bez ohledu na jejich konkrétní situaci, a neúnosně a proti smyslu zákona přenáší nejen břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní na jejich stranu, ačkoli je jasné, že nemohou dostatečný materiál opatřit, a nemohou tak uspět. K tomu je třeba konstatovat, že se jedná o tvrzení, které nebylo ze strany stěžovatelky nijak podloženo. Nejvyšší správní soud proto pouze dodává, že ministerstvo posuzuje žádosti o azyl jednotlivě a bere v úvahu všechny rozhodné skutečnosti v případě každého individuálního žadatele, přičemž tyto skutečnosti vypořádává ve vztahu ke všem ustanovením zákona o azylu upravujícím možnost a podmínky udělení mezinárodní ochrany.

[14] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na stížní námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

[15] Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[16] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu